

Bir Bayram Sabahı

— *sinan-cidem* · 28 Mart 2010

BİR BAYRAM SABAHI

Bir bayram sabahı daha işte,
Sessiz soğuk kimsesiz.
Ne eli öpülesi annem var yanımda,
Ne de çok sevdiğim evlatlarım.
Bir tek ben ağlamaklı olurum nedense
Ellerin güldüğü bayram sabahları.
Çocuklarım gelsin isterim yanıma;
Gülyüzlü torunlarım,evlatlarım...
Ama kimseler gelmez nedense!
Kapı komşum köylü Yusuftan başka;
Ne oğlum gelir ne kızım ne de torunlarım.
Belli etmeden ağlarım kimseye,bayram sabahları gizlice,
Hiç düşünmezlermi derim beni;kendi kendime,
İçim burkular koyu bi yalnızlık hissederim,
Katrandan,ziftten,geceden daha koyu bi yalnızlık.
Allah güç verse de derim keşke,
Ben gitsem onları ziyarete.
Torunlarımın yanaklarından öpsem,
Doya doya,kızarana kadar öpsem.
Sonra oğluma sitem etsem birazda,
İnsan bi arayıp sorar bari desem.
Hep böyle hayaller kurarım işte bayram sabahları.
Kimseler gelmeyince artık öğlene doğru;
Yine bir ağlama faslı tutarım içimi kemiren.
Erimiş bedenimi daha da eriten bir ağlama faslı.
O fasıl da bitince akşama doğru;
Artık umutlarım da söner güneş gibi..
Bedbaht yalnızlığımı demler içerim bayram akşamları.
Omuzlarıma,gözlerime çöken evlat hasretini;
Şeker niyetine karıştırırım çayıma.
Bir bardak sıcak çay ısıtır,
Evlatlarımın ısıtamadığı ellerimi,bedenimi.
Bir mahvolan ben varım zannederim acısından koca alemde,
Elimden bişey gelmeyip,sadece ağladığım zaman.

Sonra tozlanmış,bulanık çocuklugumu hatırlarım yıllar önceki,
Bahara rastlayan bayramlardan,
İğde çiçeği kokusu gelir burnuma,
Mayıs ayında açan iğde ağaçlarından..
Sonra canım annemle babam gelir gözümün önüne,
Çocuklugumun bayram sabahlarından hayal meyal.
O zamanlar hiç akılıma gelmezdi çocukken;
Benim de yıllar sonra yaşlanıp;
Bir kuru ekmeğe muhtaç olacağım günler..
O zamanlar dünya benimdir zannedirdim.
Hep çocuk kalacağımı zannedip,
Daha da hırsıyla kovalardım kaçan zamanı,
Saatlerce kovalardım,hırsıyla yoruluncaya kadar!
Ama şimdi zaman beni kovalamıyor;
Hemde hiç yorulmuyor beni kovalamadığından.
Çünkü zaman beni her saniye tutuyor şimdi;
Eskisi gibi hızla kaçamadığımdan.
Sonra çocukken nefes aldığım da her zaman,
Koca dağları çekirdim içime,
İğde çiçeklerinin kokusunu ta ciğerlerime çekirdim.
Ama şimdi ne koca dağlar var;
Ne iğde ağaçları;
Ne de onları içime çekecek güç var bende..
Şimdi bende sadece yorgun bir beden,
Zamanla yaşlanan gözlerim kaldı.
Bazen öyle ağladığım oldu ki kahrımdan;
Herşeyim karardı,kap kara oldu.
Gece bile karanlığını benden aldı bazen;
Bayram akşamlarında ağladığımdan.

Sinan ÇİDEM/ 26.05.2001